

דיעה אחרת

אני ישראלי! הודיע סגן ראש הממשלה ושר הביטחון, דוד לוי, לעבר השנאה המונית של ראש הממשלה ושר הביטחון, אריאל שרון, לרפואה המוסלמית האפריקאית של לוי לישראלית. סמונה כל בעייתו, צפון כל מאבקו וכמוסה כל שאיפתו להכרתו/הכרתו כירי חלק מהיישוב האשכנזי. ישראליותו של לוי ממאנת לרובו כעורו, ולא דווקא משום מוצאו הגלותי. הרי רוב האבות המייסדים רוב

מדינאינו כאן ועכשיו ילידי-גלויות מה. אלא שדוד לוי, לעיתים מור מנות, באורח מוצהר או סמוי, מוצא את עצמו מנושל מכוח מיליטנאי או אחרת, פליטת-פה ושם, מאותה קירבה מיוחדת לישראליות. לא, אין זה נדווי רישמי החל על לוי. ממשלה ושר בכיר בישראל (הוא), והיה הגרועה שבפסילות, הנמוכה שבהג' ליות. שלוש הברות לה: גזיענות. הכינוי, מארוקאי עילג ומגמגם קשות (רידי מנוסי - כו גג הכינויים רונת 5.7.85), כמו גם פושעים (ארנס מאפיה) ו-כנופיה של פושעים (ארנס ושומר בוועידת-חרות המפוצצת) או פליטת-פה האומללה, ומכל מקום סימפטומאטית מאוד, של הפרופסור שמה ארנס על "שרותים אפריקאיים", כמוהם כסירוב עקשני, כהתכחשות כפייתית לישראליותו של דוד לוי.

הנסיכים האשכנזיים

מדי ישראליותם של האחרים, מנוגים גולתיים וילדי פורות שונות בעלי-שם ושעיריקומה ויצחק שמיר, שימיעון פרס ואפילו משק ארנס), שאינה ניתנת לרדיד לוי? שם מיוחד לה לזהות עילאית זו, עקחיים היא למחוקקים בה ולמתחממים לאורה, ואשרי הבאים בכרית - כרית הממלכתיות.

של ד"ר יהודה לנקרי ראש המועצה המקומית שלומי

או החלקי של תנועת-החרות, כמרכיב ראשי בליכוד.

רק לא מיזרחי!

המתחולל בתנועת-החרות סביב הבלימה והנידוי התנועתי של דוד לוי יכול להצטייר ככבואה נאמנה לנעשה במפלגות האחרות - ואם לנת לעניין פירושו מרחיב ולא מצמצם רווקא - לנעשה במוקדי השליטה והציבוריות הישראלית, וכבואה נאמנה לתפיסה הרווחת ביישוב האשכנזי השורשי.

זאת בהבדל אחד: לזכותה של תנועת-החרות ייאמר, וליתר ריוק לזכותו של מנחם בגין ייאמר, כי תנועת-ל'בוטינסקי מקדימה ברור אחד את שאר המפלגות מעצם ההודמנות, הדיבור, העיסוק והאיזכור של דוד לוי כמועמד לראשות-התנועה וכמיימנ הראשות-הממשלה.

ובעיקר הזכות לרדיד לוי עצמו: איש ללא-חח, בן עדות-המזרח ללא מישקעים, נקי מנמקות וללא טראור

דויד לוי האחד והיחיד - דויד לוי האשם תמיד!

מות, שבקוראו תגר בעודדות, בגאון, כחרות-המחשבה וכיבוד המוקרטיה על המתמודדים לראשות-הממשלה, מצביע לפני החברה הישראלית אפשרות חסרת-תקדים: ראש-ממשלת ישראל בן עדות-המזרח.

אוטופיה, הלא כן? שמה חלוסי בלהות לחלק מהחברה הישראלית, כך או כך, עידן כזה אינו מצטייר באופק, ועוד חוקקים הימים לבן עדות-המזרח כראש-ממשלה.

כמה משמעותי במובן זה התסריט הרמיוני לבחירות של 1996 של העיר תון חדשות (שישי-שבת 26.12.86), שלפיו יתייצבו זה מול זה בנימין נתניהו ואהוד ברק, ועד להופעת הצמד האליטיסטי ימשיך שימיעון פרס למי שול בכיפה, ויצחק שמיר ומשה ארנס להכיס את דוד לוי, על-יפי אותו תסריט.

דויד לוי, האחד והיחיד - האשם תמיד.

ראש-מועצה לנקרי סכנת הרוב

ריח הפחד (המשך מעמוד 21)

לטה שהוקלטה. היא למרה להבין את חווה, את חולשותיה ונקודות-התורפה באופיה. היא למרה אותה כליכך טוב, שירעה לשלוח את השפן ברגע האחרון במישפט. אחרי שחקרה את חווה יערי ימים שלמים על דוכי-העדים וגרמה לה להתמוטט, לבכות, לצעוק ולילל, שאלה אותה התנועת על תאריך מותו של אביה.

אביה של חווה יערי שיחק תפקיד חשוב בפרשת הרצח. התביעה בנתה את המניע לרצח על סכום של 50 אלף דולר, שאתם גנבה חווה מחשבונה של התיירת. מן הרגע הראשון טענה חווה כי הכסף, שאותו נטלה מחשבונה של התיירת, היה בעצם כספה שלה, כסף שנתן אביה, שהיה חלפך-כספים. כדי שהיה לה "קניפול", היסכון לעת צרה. חווה סיפרה כי לאביה היו כספים שחורים מעסקיו, ואותם נתן לתיירת, כדי שתפתח חשבון במטבע-חוץ ותהיה אשת-שק עבורו. חווה סיפרה בפריטי-פרטים על המועדים שבהם נפגש אביה עם התיירת בנוכחותה, ונתן לה את סכומי-הכסף שהוכנסו אחר-כך לחשבון, שממנו משכה לכסף את 50 אלף הדולר. חווה הגדירה את המועדים הללו כריוק, על פי הומנים שבהם היתה התיירת בארץ.

חווה סיפרה כי אביה מת זמך-מה אחרית מתן הכספים לתיירת. "היא שק רנית, היא משקרת בכל דבר", חשבה התובעת. "משתלם לברוק את תאריך מותו של האב." רב-ריון ביקשה ממי שרדי-הפנים את תעודת הפטירה של האב. כאשר הגיעה התעודה, התברר לתובעת כי זכתה כפרס הגדול. בת-עודת-הפטירה נרשם כי האב מת שנה לפני התאריך שמסרה חווה, ולכן לא יכול היה להיפגש כלל עם התיירת בת-אריכים שנקבנו. ומאחר שבשנה של-פני מותו לא ביקרה התיירת כלל ביש ראל, נראה כי כל פגישה בין השניים לא יכלה להתבצע.

אולם פגישה רב-ריון לא רצתה בהפ' תעות נוספות. היא חששה שאם תראה לחווה את תעודת-הפטירה, תאמר הבת כי יש טעות בתאריך. על כן שלחה רב-ריון את מישל חדר כעצמו אל קבר האב. היה זה ערב סיום עדותה של חווה. לא היה זמן אף למסור את התמונה לפיתוח, ולכן לקח איתו חדר מצלמה אוטומטית, המפתחת את התמונות בו במקום. מבית-הקברות טילפן חדר לפגישה רב-ריון ואמר לה: "יש" התאריך שעל קבר האב תאם את זה שבתעודת-הפטירה, והפריד לחלוטין את גירסתה של יערי.

עירעור אוטומאטי

גלל אישיותה של חווה יערי, סצינות-ההיסטריה שלה, יופיה, בעלה המפורסם והרכילות שהתהלכה סביבה, נותרה אביבה גרנות ברוב המישפט בצל. האשה כבדת-הגוף, בעלת העיניים האינטיגניטיות, מסרה במישטרה גירסה אחת, ועליה בעצם חווה עד הסוף. גירסתה הפלילה, למי עשה, גם אותה וגם את חברתה. סניגוריה, עורכי-הדין נתן קנת ובנו חיים, עשו כמיטב יכולתם כדי לשכנע את בית-הדין שישפט שהיא היתה רק שותפה לאחר-מעשה, ונתקפה בהלם בשעת מותה של התיירת.

אבל אביכה לא זכתה בסמפטיה של הקהל והתיקשות. כולם רצו לראות בה מכשפה רעה, שבכוח השפעתה המאגי הביאה את חברתה העדינה לפשע גורא כזה. סיפור המעורר שהי עלתה גרנות הווד ללקלאטיקה כסיפורי הפשע הישראליים.

קור-הרוח והשלווה הכמעט-אדישה של אביכה נשמרה עד הסוף. גם כיום, לקראת פסק-הדין, היא שלווה ורגועה, לפחות כלפי חוץ. ריח הפחד איננו נו רף ממנה.

יהיה פסק-הדין ביום חמישי אשר יהיה, בין אם ירשעו השתיים ברצח ובין אם יוכו, יהיה עירעור על פסק הדין. במיקרי-רצח, שבהם העונש הקי בוע בחוק הוא מאסר-עולם, נהוג לער ער כמעט באופן אוטומאטי על כל הרשעה.

חמרורים

אבי הבנים

נולד למשה חובב, יליד ירושלים, קריין רדיו ששמו הלך לפניו, לשעבר מנהל קול ישראל וכיום שליח הקרן הקיימת בסקנדי-נביה, בנו השלישי, ררור. חובב כן שם זה לבנו הטרי, מכיוון שנולד לו, מאשתו השנייה, ילדת דגמרק, ביום השנה החמישי למות אשתו הראשונה, דרורה בראב"י (בתו של אליעזר בן יהודה). שהיתה אשת רדיו גם היא (מנהלת חטיבת התוכניות הקלות) ואם שני בניו הבוגרים של חובב, איתמר וגיל.

הניצול הניצחי

נפצע מרסיסים, בניירות, בנס יון התנקשות בעזרת מכונת-תופת מופעלת מרחוק, באמיל שמעון, 86, שרה-אוצר הלבנוני ומי שהיה, כאיש המפלגה הליברלית הלאומית הנוצ-רית (והומנית), נשיא לבנון לפני 30 שנה (1952-1958). היה זה נסיון ההתי-נקשות החמישי בחייו של שמעון ב-20 השנים האחרונות, ממנו יצא כמעט ללא פגע.

בונה הבריכה

נחוג יסדהולרתו ה-65 של יוסי הראל, איש-עסקים בינלאומי (במיוחד: יבוא בשר קפוא), שהתפרסם ערב הקמת המדינה, עת פקד על אוניית 4500 המפעלים אכסודוס ובשנותיה הראשונות, עת גילה, אחר שירותו כאלוף-מישנה בצה"ל, את האמת בפרשת לבון וזכה בכינוי הגבר. הראל, דור שישי בירושלים, בה נולד כיוסף המבורגר, וככנו של בעל הקני-טינה במפעלי יס-המלח בסודום, הת-גייס לאירגון ההגנה בגיל 12, הודרך בנשק קל, היה שלישי ושומרי-ראשו וגם שלישי של מטכ"ל צה"ל הראשון, רבי-אלוף יעקב רוזי, לפני שפנה לעס-קים, שאחר הראשונים בהם היה הקמת בריכת גורדון שעל חוף ימה של תל-אביב.

השגריר העיתונאי

נפטר בבוריה, בגיל 67, יסקי סוף-סוטקאמר, מי שהיה בשנות ה-70 שגריר גרמניה בישראל. פון-פוטק אמר, בן משפחת אצילים גרמניים (א-חות סבו היתה אשתו של אוטו פון ביסמארק, קנצלר הברזל של סוף המ-אה ה-19), שרת כקצין קרבי בצבא ה-גרמני של מילחמת-העולם, פנה שמת לה אחרי נפילתו בשבי הרוסי בסט-לינגראד והיה לאחר שחרורו מן השבי ולפני הקריירה הדיפלומטית שלו (שה-ביאה אותו, בנוסף לתל-אביב, גם בבל-גדר, ליסבון ושטוקהולם) לעורך בית-און המפלגה הסוציאלי-דמוקרטית ה-גרמנית, פורוורטס (קדימה!).

מתקן הצינורות

נפטר בעיר-חרוד, יומיים א-יסהולרתו ה-100, אליעזר משה סלוצקין, שעבר כמעט עד יומו האחר רון בתיקוני הצנרת במישקו. סלוצקין, כוכב טלוויזיה מאו שהופיע במטב ליל שבת שבוע לפני יום הולדתו ה-100 והודיע "יש לי עוד תוכניות!" החל את דרכו בארץ בדגניה, כינרת ומוצא (בה היה, עם ראשית הכיבוש הבריטי, בין מקמי בית-ההבראה המקומי), עד שהתיישב, לפני 62 שנה, בעיר-חרוד, בה נודע בקשריו עם ראשי תנועת הע-בודה, שאחר ממנה-הגיעה, ברל בצנלסון, גם היה גיסו (כצנלסון היה נשוי לאחותה של אשת סלוצקין).